

A bolondos legény

Volt egyszer egy szegény ember, aki holta után három fiára egy bikát hagyott. A fiúk úgy egyeztek meg, hogy mind a hárman építenek egy-egy pajtát, s amelyikbe a bika belefut, azé legyen. No, építenek is: a két nagyobb olyan cifrát, hogy még a pap is ellakhatott volna benne, a harmadik - az egy kicsit bolondos volt - hitvány nyírfavesszőből font egyet. Eleresztik a bikát, s hát egyenesen a vesszőpajtába futott. A két nagyobb legény eleget bosszankodott, de ők akarták így, oda kellett engedni a bikát a bolondnak. A fiú egyszeribe kötelet vet a bika fejére, s annál fogva vezeti a vásárra. Amint megy az országúton, nagy szél kerekedik, s egy nagy horgas fűzfa elkezd nyikorogni, mint a csíki szekér. "Hm - gondolja magában a bolondos legény -, ez bizonyosan meg akarja venni a bikát." Odakiált a fűzfának: - Mit adsz érte, hé? De a fűzfa csak nyikorgott, nyikorgott. "Ehe - gondolja a legény -, ennek, látom, úgy kell, ha mind a két szarvát leütöm." - Kapja magát, s a bikának mind a két szarvát leüti egy szempillantásra. Hanem a fűzfa csak nyikorgott. - Hát nincs most pénzed? Nem baj, csak szerencse! Majd eljövök a jövő héten. Azzal megköti a bikát a fűzfához, ő meg elindul hazafelé. Kérdik otthon a bátyjai: - No, te bolond, eladtad-e a bikát? - Meghiszem azt - felelte a bolondos legény. - Kinek adtad el, te bolond? Mert tudom, hogy istenesen megcsaltak - kötekedik vele a legnagyobb testvér. - De hiszen jó helyen van az, hékám! Eladtam egy horgas fűzfának negyven forintért. - Hát a pénz hol van? - Megadja majd a jövő héten, ha arra járok. Kacagni kezd a két legény. - No, te világ bolondja! Azt ugyan jól eladtad, majd megkapod az árát borjúnyúzó nagypénteken. A bolondos legény nem is hederített a bátyjaira. Elmegy egy hét múlva a fűzfához, kéri tőle a pénzt, de az még csak azt sem mondta, hogy Mihály bá! - Úgy-e! - mondja a legény. - Hát ez a becsület? Kapja a fejszét, üt egy istenest a fűzfára, s az gyökerestül kidől a földből. Nézi a helyét, hát egy éktelen nagy üst pénz van alatta! Azt mondja a fűzfának a legény: - No, hallod-e, ebből már elviszem a tartozásodat, a többit meg elviszem kamatnak. Úgy, amint volt, kiemelte az üstöt, behúzta a fejsze nyelébe, fellódította a hátára, s hazáig meg sem állott. Amikor megérkezik, meglátja a két másik legény a tenger pénzt, összesúgnak-búgnak, hogy az a pénz jobb volna nekik, mint annak a bolondnak. Hanem a bolondos legénynek jó füle volt, s meghallotta, hogy miben járnak a bátyjai. Elszökött hazulról éjjel, s reggel egyenesen a királyhoz ment panaszra. Ennek a királynak olyan lánya volt, hogy soha emberi lélek meg nem tudta kacagtatni, úgy búnak ereszkedett. Mikor a bolondos legény elmondotta a panaszát, olyan hegyesen elkacagta magát, hogy az egész ház tájéka zengett belé. Azt mondja erre a király: - No, te legény! Én megfogadtam, hogy aki a lányomat meg tudja kacagtatni, annak adom, és nem is másítom meg a szavamat. Neked adom a lányomat s fele királyságomat, a testvéreidet pedig elkergetem az országból. - Fölséges királyom! Ne kergesd el szegényeket, majd jók lesznek az udvarban béreseknek. - Jól van, teljék kedved - mondta a király. Csaptak aztán olyan vendégséget, de olyant, hogy hét nap és hét éjjel még a ló is bort ivott. Azután a szerelmes pár felült egy tojásbéjba, letutajozott a Küküllőn, s ha kiszállnak, legyenek a vendégeitek!